

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2640/2019
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Тадић, адвокат из ..., против туженог Fori Textile ser д.о.о. Крагујевац, чији је пуномоћник Далиборка Милићевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3332/18 од 29.03.2019. године, у седници одржаној 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3332/18 од 29.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 622/18 од 21.05.2018 године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиле и решење туженог бр. ../15 од 25.08.2015. године поништено, као незаконито и наложено туженом да тужилу врати на рад на послове и радне задатке који одговарају врсти и степену стручности коју иста поседује. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилу на име трошкова поступка плати 221.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3332/18 од 29.03.2019. године, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18) Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по

службеној дужности. Супротно наводима ревизије, у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, а што би било или је могло да буде од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време, на радном месту ... . Од 2014. године до августа 2015. године тужила је мењала колегиницу која се налазила на породичном одсуству на радном месту ..., да би се након њеног повратка, вратила на своје радно место. Од стране непосредног руководиоца и хијерархијски вишег руководиоца 14.07.2015. године извршено је оцењивање тужиле и осталих запослених на основу критеријума прописаних Правилником о раду правног претходника туженог „Застава тапацирница“ а.д. Крагујевац, којом приликом је тужила оцењена најнижом оценом. На основу извршеног оцењивања генерални директор туженог донео је одлуку број ../14 од 21.08.2015. године, којом је утврђено да престаје потреба за радом тужиле распоређене на радном месту ..., услед организационих промена код послодавца насталих услед потребе смањења броја извршилаца на том радном месту и да је утврђивање запосленог за чијим радом је престала потреба извршено применом критеријума резултата рада запосленог, у свему у складу са законом и правилником о раду код послодавца, по спроведеном оцењивању резултата рада запослених на радном месту ..., два извршиоца и запослених на радном месту ..., пет извршилаца, којим је утврђено да запослена остварује најниже резултате рада. Решењем туженог о отказу уговора о раду по основу вишка бр. ../15 од 25.08.2015. године, тужиле запосленој на пословима радног места ... отказан је уговор о раду од 10.06.2012. године са припадајућим анексима, јер је услед организационих промена код послодавца престала потреба за обављањем послова на којим тужила ради, а не може јој се решити статус вишка применом неке од мера за запошљавање код послодавца. У решењу је наведено да тужиле престаје радни однос закључно са 25.08.2015. године и да ће јој бити исплаћена отпремнина утврђена у складу са законом у висини од 91.250,60 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови примени материјално право када су поништили, као незаконито спорно решење туженог о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужилу врати на рад.

Чланом 179. ставом 5. тачком 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Према наведеној одредби Закона о раду послодавац је у обавези да образложи технолошке, економске и организационе промене које доводе до престанка потребе за радом запослених. Обавеза је послодавца да одреди оправдане разлоге због којих запосленима отказује уговор о раду, као и број и структуру запослених који су технолошки вишак. Послодавац то чини одлуком о увођењу технолошких, економских или организационих промена (ако нема обавезу доношења програма), после које по правилу доноси акт о систематизацији радних места. Како тужени није поступио на наведени начин, јер пре доношења одлуке директора туженог од 21.08.2015. године, којом је утврђено да престаје потреба за радом тужиле, и пре доношења спорног решења о престанку радног односа тужиле, није донео одлуку којом се утврђује да су

наступиле технолошке, економске или организационе промене које доводе до престанка потребе за радом запослених, односно да ће доћи до смањења обима посла, а с тим у вези и до смањења броја извршилаца на одређеним пословима, то следи да тужени није доказао постојање отказног разлога, па како је и у спорном решењу уопштено наведено да тужилји радни однос престаје услед организационих промена код послодавца, које нису образложене, то је правилна оцена нижестепених судова да је отказ уговор о раду, на основу члана 179. става 5. тачке 1. Закона о раду, незаконит, због чега је тужени у обавези да тужилју врати на рад применом члана 191. став 1. истог Закона.

Осим наведеног, а код утврђеног да је тужилја била у радном односу код туженог на неодређено време, на радном месту ..., да је тужилја од 2014. године до августа 2015. године мењала колегиницу која се налазила на породилјском одсуству на радном месту ..., да би се након њеног повратка вратила на своје радно место, да је од стране туженог 14.07.2015. године извршено оцењивање тужилје и осталих запослених и да је тужилја оцењена најнижом оценом, међутим, како из извештаја о извршеном вредновању за тужилју није наведено за који период је извршено оцењивање тужилје и у вези ког радног места, то је и са тих разлога спорно решење туженог незаконито.

Са напред наведених разлога, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**